

En gejaagd snelde hij naar den kelder. Fien opende toch de deur, want ze wist, dat het Karel was, die even de woning verlaten had en nu terug keerde.

— Ik heb de omgeving bespied en alles is rustig, zei de schelm. Er is geen krijgsvolk bij het park. We zullen gemakkelijk weg geraken.

— Waar is de oude? vroeg hij.

— Beneden...

— Bij zijn goud dus?

— Ja... Hij is even bij Agneta geweest.

— En die zit nog boven?

— O, ja... Ze treurt om van Dillen geloof ik...

— De gevangenschap schijnt haar niet onaangenaam geweest te zijn. Fien, nu wordt het tijd.

De meid was bleek... Karel merkte het wel en hernam lachend:

— Wat moed, hé! Alles is afgelopen en dan zijn we voor goed weg. Maak u voor de reis gereed...

— Nu reeds?

— Ja, zeker... We moeten een langen nacht voor ons hebben, om morgen in een veilige streek te zijn. Ge beeft toch niet...

— Ik wou dat het reeds over was...

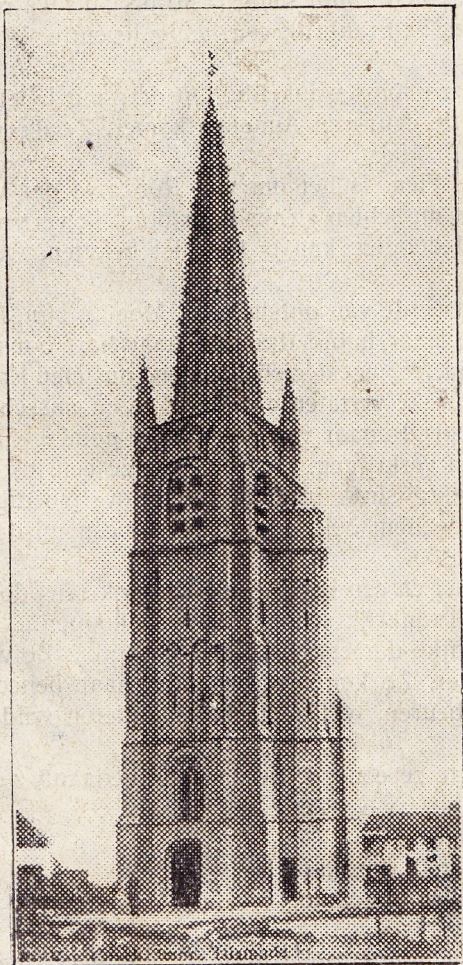
— O, dat duurt niet lang. De oude zit, waar we hem moeten hebben en de jonkvrouw sluiten we in haar kamer op.

— Neen, Karel. Dan kan ze er niet meer uit en moet ze van honger sterven. Dat zou al te wreed zijn. Nooit had ik rust meer.

— Maar we sluiten haar alleen op, terwijl we onzen slag slaan. Voor we vertrekken, maken we de deur weer los.

— O, ja... En dan... dood den baron niet! Geen moord, Karel. Ik zou het zoo vreeselijk vinden.

— Het zal van hem afhangen... ge weet het. Is hij gewillig, dan houdt hij het leven en zijn meeste goud, want wij kunnen helaas niet alles meenemen. Maar wil hij zich verzetten, dan kort spel met hem, want ik word rap kwaad. Ga u nu kleeden. Als we den buit vast hebben, toeven we hier geen oogenblik meer. Wie weet, brengt Isegrim den baron van avond geen

De oude toren van Stuivekenskerke.

bezoek meer ! En ik wil door dien kerel niet verrast worden. Ga nu naar boven en toon u niet zoo kinderachtig.

Nog aarzelde Fien.

— Moet ik alleen vertrekken ? vroeg Karel, wat ongeduldig. Wat scheelt er u nu ?

— O, neen, alleen moogt ge niet heengaan ! zei de meid haastig.

— Gehoorzaam dan ! Wat wilskracht, mijn schat ! Straks zijn we rijke lieden en morgen beginnen we ergens in Frankrijk een lustig leventje. Vooruit nu !

Fien besteeg de trap. 't Was of ze soms wankelde. Op de gang bleef ze hijgend staan. Dan luisterde ze aan de deur van Agneta's kamer. Ze meende de jonkvrouw te hooren snikken.

— Ze heeft verdriet, mompelde Fien. Is het om van Rooze of om Van Dillen ? Ze is ze nu beiden kwijt. En misschien straks haar oom. Ik vertrouw Karel niet, en, als hij den baron wil dooden, kan ik het niet beletten. O, ik ben zoo benauwd.

Fien sloop naar haar kamer. Ze beetde van ontsteltenis. Moedig zijn, had Karel gezegd. Maar ze kon het niet. Haar hoofd draaide; haar hart bonsde.

Wat kwam ze hier doen ? O, ja, ze moest zich kleeden, om met Karel op reis te gaan, om voor altijd dit huis te verlaten als dievegge en misschien medeplichtige aan moord ! Ze had steeds naar van Ramsdijks goud gehan-kerd, maar het op andere wijze willen verkrijgen. Daarom was ze een lokster geweest. Doch toen was Karel gekomen, sluw, brutaal, tevens overmoedig... Ze beminde hem wel, maar ze vreesde hem ook, vooral nu het een misdaad gold...

Fien nam in het donker een mantel en een kaper. Ze zocht ook een doek. Meer behoefde ze niet... Ze kon in Frankrijk schoone kleeren koopen... En ze zou ook juweelen krijgen, als de rijke dames, had Karel gezegd... Ze was gereed. Toch bleef ze op haar kamer. Ze kon niet besluiten naar beneden te gaan, want dan zou het zeker gebeuren, wat ze toch verhinderen wilde : moord.

Zoo weifelde Fien... Plots slaakte ze een gil. Ze zag een gedaante voor zich.

— Stil ! klonk het.

— O, Karel gij ! Ge doet me zoo schrikken !

— Waar blijft ge ? Ik verlies mijn ongeduld.

— O, zult ge hem niet dooden ?

— Martelt ge uw hoofd daarover nog ? Weet ge wat, blijf maar hier !

Ik vertrek alleen...

— O, neen, Karel !

— Ik vind in Frankrijk wel een ander meisje, zelfs een voorname dame, want ik word er een groot heer.

— Dat meent ge niet...

— Ge kunt nu kiezen : hier blijven of mee gaan, maar dan zonder dat gezaag en gekerm. Ik heb het u nu genoeg gezegd, dat baron van Ramsdijk zelf zijn leven in zijn handen heeft. En nu is het genoeg. We gaan. Binnen eenige stonden zijn we weg. We hebben een langen nacht voor ons en kunnen ver geraken. Maar ik weiger op stap te gaan, met iemand, die voortdurend kreunt. Wat geeft gij ten slotte om den vrek ? Of bemint ge hem ?

— Dat weet ge wel.

— We leuteren hier al veel te lang... Vooruit nu!

Fien durfde niet meer voor haar meester pleiten. Ze verliet met Karel haar kamer.

— Maak geen gerucht, fluisterde de schelm.

Hij bleef voor Agneta's kamer staan en stil schoof hij den grendel voor de deur.

— Zij kan ons niet storen, hernam hij zacht, zijn vriendin voor zich uit duwend.

— Maar straks moet die grendel er weer af.

— Ja, ja... Dat zal ik zelf doen. Kom nu in de keuken. Dan zeg ik in enkele woorden, hoe we ons plan uitvoeren.

Huiverend daalde Fien de treden af.

— Wat ziet ge toch bleek; zoo vind ik u niet schoon, sprak Karel in de keuken.

— O, dat gaat straks wel over.

— En ge kunt met moeite staan. Hoe wilt ge dan de groote reis doen?

— 't Betert al... Ge zult onderwege geen last van me hebben, stamelde de meid.

Ze zonk op een stoel neer. Ze gevoelde angst voor Karel, want hij bezag haar zoo vreemd, alsof hij ook haar kwaad zou doen.

— Ge moet u flink houden, sprak de schelm weer..., want als ik u achter laat, is het niet levend.

— O, wat zegt ge...

— Natuurlijk niet, want gij zoudt mij verklappen, als het gerecht u ondervraagt. Vrouwen kunnen tegen die heeren niet blijven liegen.

— Maar ik ga immers mee en zal sterk zijn! hernam de meid half weenend.

De schelm nam een dolk uit zijn gordel.

— Nu gaan we naar den kelder, zei hij.

— Ja... ik volg u...

— Ge moet den vrek de deur doen openen.

Ze daalden in den kelder... Fien moest steun zoeken aan den muur. Het paar stond voor de ijzeren deur, waarachter van Ramsdijk zich bij zijn goud bevond.

— Roep hem nu, drong Karel aan. Zeg, dat ge hem moet spreken.

De meid gehoorzaamde. Maar haar stem klonk zoo zwak...

— Luider, hij hoort het niet, hernam Karel.

Hij stampte op de deur.

— Wie is daar? klonk het.

— Ik, mijnheer... Fien... ik moet u spreken...

Het geluid op de deur klonk door het heele huis...

Agneta hoorde het. Ze zat angstig op haar kamer... Ze vreesde de mannen van Isegrim niet. Andere, geheimzinnige schrik beving haar. Het gefluister op de gang was haar niet ontgaan... Ze begreep, dat Fien en van Rooze's knecht rondslopen...

En nu die slag beneden! Agneta wilde gaan zien. Ze kon de deur niet openen.

— Opgesloten, zei ze verschrikt. Wat willen ze dan?

Eensklaps trof haar een kreet... Dat moest haar oom zijn! Wat geschiedde er? Soldaten konden er niet wezen. Die zouden meer gerucht maken.

Er was in de kamer nog een andere deur... Karel had dit niet geweten en Fien, in haar zenuwachtigheid er niet aan gedacht...

Agneta opende ze en kwam in haar slaapvertrek en zoo op de gang. Ze bleef sidderend staan. Weer hoorde ze haar oom...

— Dood me niet!

Ja, dat smeekte hij...

En nu... Agneta luisterde aandachtiger...

— Fien, heb gij deernis!

Bedreigde de meid dan den ouden man. De jonkvrouw vermoedde de waarheid. Fien en Karel wilden haar oom berooven... En zelfs blijkbaar vermoorden!

Het zweet brak Agneta uit...

Een misdaad in huis... En niemand om die te verhinderen... Agneta stond hier alleen. Wat vermocht ze tegen den kloeken man en de forsche meid. Ze zou Johannes, den koetsier, roepen... Een ander middel kende ze niet. Hij woonde aan het eind van het park.

Agneta beheerschte zich. Wellicht kon ze haar oom nog redden. Maar dan moest ze kalmte en wilskracht toonen en vooral zich zelve niet verraden.

Fien en Karel zouden ook haar 't leven benemen, indien zijn hun plannen verstoorde.

Zacht daalde Agneta de trap af... Ze hijgde van angst. En hoor, nog een kreet, een woesten schreeuw, van haar oom. Daarna een gil... Die kwam van Fien...

En duidelijk verstond Agneta, hoe de meid zei: « Ge hebt het toch gedaan! »

De jonkvrouw opende de voordeur. Vlug trad ze buiten... Juist hielden vier ruiters voor de deur stil.

— Jonkvrouw van Ramsdijk, sprak een van hen.

— Wouter! riep Agneta... O, gij zijt het... Goddank!

— Wat is er dan? vroeg jonker van Dillen, die nu de opdracht van zijn zuster kwam vervullen, om Agneta veiligheid op « Duinenburg » aan te bieden.

— O, Karel en Fien vallen mijn oom aan, om hem te berooven...

— Welke Karel?

— Van Rooze's knecht... O, help ons!

Dadelijk gelastte Wouter de paarden aan een boom te binden.

— Allen naar binnen... wapens gereed! fluisterde hij...

Maar daar in den kelder was de misdaad al voltrokken. Op het geklop en 't geroep van Fien, had baron van Ramsdijk de deur geopend. Hij ontstelde geweldig, toen hij ook Karel bemerkte en wilde snel de deur sluiten. De schelm verhinderde dit en greep den grijsaard bij de keel. Hij wierp hem neer en siste:

— We moeten goud hebben; geef het gewillig, of ik dood u...

— Ik heb geen goud! stamelde de baron, hier bij de vaatjes met munten gevuld...

Hij begreep, dat hij bestolen werd, en slaakte een luiden gil. Hij wilde

zich verzweren en zijn hartstocht voor zijn geld gaf hem kracht. Toen toonde Karel zijn dolk.

Van Ramsdijk smeekte om genade en deed een beroep op de meid. Weer schreeuwde hij om hulp.

Fien beefde geweldig.

— Dood hem toch niet ! smeekte ze...

Maar plots bracht de schelm den stoot toe en Agneta had boven den doodskreet van haar oom gehoord...

— Ge hebt het toch gedaan ! riep de meid verwijtend...

En schuw keek ze naar haar meester, die op zijn goud neergestort was, als had hij dit in zijn laatste oogenblikken nog willen verdedigen... Van Ramsdijk was in het hart getroffen.

— Ja, ik heb het gedaan, antwoordde Karel... Hij maakte te veel spel...

Dreigend sprong de moordenaar voor Fien en hief zijn bebloed wapen op.

— Wil ik u nevens hem leggen ? vroeg hij op woesten toon.

— O, Karel ! kreet Fien... Ik bemin u toch... ik zal niets meer zeggen...

— En goud dragen, zooveel ge kunt !

— Ja...

— Vooruit... hier is een beurs... vul die... en doe of de oude vrek er niet ligt ! Hij kan ons niet meer hinderen.. !

Karel trok ruw het lijk terzijde... Maar dan ontstelde hij en luisterde...

— Daar is volk ! fluisterde hij. Men spreekt...

— De jonkvrouw...

— Onmogelijk... Ze is opgesloten... Houd u stil... niemand weet, dat we hier zijn !

Maar de schelm beefde nu zelf... Voetstappen klonken...

— Ze komen naar beneden, hernam Karel angstig... Is er een andere uitweg ?...

— Ja...

— Wijs hem dan !... Vooruit, Fien... Laat ons vluchten !

Karel zei het bijna smeekend... Ze verlieten het keldertje... Maar 't was te laat... Beneden aan de trap stonden Wouter met zijn mannen. Van Dillen hield Karel zijn deger voor de borst.

— Geen beweging of het gaat er door ! zei hij.

Fien gilte van ontsteltenis. Van Rooze's knecht kon eerst geen woord uiten. Hij zag doodsbleek. De mannen overmeesterden hem.

— Waar is baron van Ramsdijk ? vroeg Wouter.

Fien wees naar het keldertje. Van Dillen liet den man, die een lantaarn droeg, bijlichten.

— H. Maagd Maria ! kreet de bevelhebber van Duinenbrug.

Hij boog zich over den grijsaard.

— Dood, zei hij. Laf vermoord !

Plots stond Agneta naast Wouter. Ze greep hem bij den arm en riep weenend :

— O, dat hebben ze met mijn oom gedaan !

— Kom, ik zal u boven leiden, sprak van Dillen. Dit grijpt u te veel aan.

— Maar is er niets meer aan oom te doen ?

— Niets...

Wouter dwong de jonkvrouw den kelder te verlaten. Zijn mannen hadden intusschen den moordenaar reeds gekneveld.

— Ik ben onschuldig ! beweerde Karel, die zich wat van zijn verrassing hersteld had. Wij hoorden schreeuwen... en gingen zien en vonden den baron daar in zijn bloed. De daders moeten nog hier beneden zitten of door een gang ontsnappen !

Wouter keek de meid aan.

— Wie heeft den baron vermoord ? vroeg hij haar.

— Karel, antwoordde ze...

— Ge liegt ! schreeuwde de schelm... Ha, nu is het mij duidelijk... De moordenaar is uw vriend... Ge waart beneden... Ik bevond me in deze woning, om den baron te beschermen... Jonker, vervolgde hij tot Wouter, ik zat in de keuken, toen ik een kreet hoorde... 'k Kwam vlug de trap af. Fien stond daar en zei, dat men haar meester vermoord had... En nu wil ze mij daarvan beschuldigen ! Ho, dat is om zich zelve en een ander te redden.

— Maar ik zie bloed op uw kleeren ! sprak Wouter.

— Omdat ik den baron nog wilde helpen...

— En dit dan !

Een der mannen had in Karels gordel een dolk gezien en trok er het bebloede wapen uit.

— Dien heb ik opgeraapt, om hem aan 't gerecht over te leveren, beweerde van Rooze's knecht.

— U zullen we aan 't gerecht over leveren ! verzekerde de heer van Dillen. En houd daar uw leugens vol, zoo ge kunt !

— Hij heeft het gedaan ! hernam Fien.

— Om 't goud te stelen?

— Ja...

— En gij zijt medeplichtig !

— Niet aan den moord ! Ik heb gesmeekt den baron te laten leven !

— Maar wel wildet gij ook uw deel van den buit ? vroeg Wouter.

— Karel heeft me verleid. We zouden samen vluchten.

— Gemeene slet, hoe durft ge dat alles zeggen ! tierde de gevangene... Agneta leunde tegen den muur. Ze zou gevallen zijn, indien Wouter haar niet ondersteund had.

— Jonkvrouw, laat ik u naar boven leiden, zei hij weer. Dit alles grijpt u te geweldig aan... Het is ook een wreede misdaad.

En aan zijn mannen gebood hij :

— Breng den kerel en de meid in de keuken ! We zullen ze naar Nieuwpoort voeren !

— Maar ik ben onschuldig ! zoo verweerde Karel zich. Intusschen laat ge de ware daders ontsnappen !

— We hebben 't verloren... en 't is uw schuld ! snauwde Fien hem toe.

— Gij zijt een valsche slet !

— Ik verberg de waarheid niet ! O, ik voelde het, dat alles slecht zou afloopen. Waarom zijt ge hier ooit gekomen ?

— Om den baron te beschermen ! dat weet ge heel goed, en, nu ik dit wilde doen, binden ze mij.

En tot Wouter, die voorop ging, riep de moordenaar :

— Jonker van Dillen, geloof me dan toch !

Maar Wouter luisterde niet en leidde van Ramsdijks nicht in de woonkamer.

— Waren we niet gekomen, de ellendeling zou u misschien ook gedood hebben, zei hij.

— O, ik dank u, Wouter !

Ze noemde hem als vroeger bij den voornaam.

— Mijn arme oom ! hernam ze. Zulk een einde !

— 't Is vreeselijk... Maar gij kunt hier alleen niet blijven. Mijn zuster had mij gezonden, om u te verzoeken bij haar te komen. Livina was om u bekommerd, daar het landhuis zoo eenzaam staat in een streek, waar het nu roerig toegaat. Livina vertoeft op Duinenburg. Laat mij u derwaarts geleiden, jonkvrouw.

— En Livina heeft dat gevraagd ?

— Ja... Livina is jegens u niet veranderd...

— O, ja, laat mij mee gaan ! Ik durf hier niet te blijven... Maar wat moet er met oom gebeuren ? Hij kan toch niet in den kelder blijven liggen...

— Voorloopig wel, tot het gerecht het onderzoek heeft gedaan... Ik weet zeker, dat er aan den baron niets meer te doen is. De schelm heeft hem in 't hart geraakt.

— Zóó moeten sterven... Oom was den ganschen dag al bang...

— Voor de mannen van Isegrim ? Zij moorden niet; de misdaad werd gepleegd door den dienaar van jonker van Rooze.

— O, Wouter !

Agneta keek hem met vreemden blik aan.

— Wat is er ? vroeg Wouter.

— Ik heb alle vertrouwen in van Rooze verloren...

Van Dillen ontroerde, maar hij beheerschte zich.

— Daarover kunnen wij nu niet spreken, zei hij koel. We moeten naar Duinenburg...

Jacqueline's beeld kwam hem voor den geest.

— Jonkvrouw, vervolgde hij op afgemeten toon, wil u gereed maken voor den tocht !

— Ik heb den moed niet nu een pak te maken...

— Ge kunt morgen het een en ander komen halen... Neem nu toch het noodzakelijke mee !

— Ik durf niet alleen naar boven te gaan.

— Ik zal u vergezellen... De meid kan u helpen...

Wouter riep Fien.

— De jonkvrouw heeft wat kleeren noodig, om elders te verblijven, zei hij. Ge zult met ons meegaan naar haar kamer en ze bijeen zoeken. Vooruit !

Gedwee stapte de meid voorop... Ze weende. Wouter betrad ook Agneta's kamer. Hij gevoelde zich zonderling te moede...

Livina had gelijk. Alle gevoel voor de vriendin zijner jeugd was nog niet verstorven.

Agneta nam eenige gewaden en wat linnen... Fien, die haar vermeed aan te zien, deed alles in een reiszak.

Plots zonk ze op de knieën.

— Jonkvrouw, kermde ze, genade voor mij ! O, schenk me vergiffenis ! Karel heeft me verleid ! Maar ik wilde den dood van den baron niet...

— Sta op ! gebood Wouter. We hebben nu geen tijd voor deze tooneelen. Het gerecht zal over u beslissen, zooals ge het verdient !

— Ik heb voor het leven van den baron gebeden...

— Zwijs daarover ! Draag den reiszak beneden...

Wouter bood Agneta zijn arm aan, want hij zag hoe zij wankelde. Beneden werd er even beraadslaagd. Men zou Karel op het paard binden van een der mannen en Fien op dat van een ander.

— Voer het paar eerst naar Nieuwpoort en deel aan baron van Wimpele mee, wat er gebeurd is, zei Wouter. Wij zullen intusschen naar Duinenburg rijden.

Agneta moest den sleutel der woning meenemen.

Karel protesteerde nog hevig en bezwoer, dat hij onschuldig was, maar het baatte hem weinig. Fien weende, en riep tot Agneta om genade.

— Gij zijt plichtiger dan ik ! snauwde Karel. Ik zal het voor de heeren wel uitleggen.

— Duw hem een prop in den mond ! beval Wouter.

Van Rooze's knecht behoefde geen gerucht te maken op den weg.

— Jonkvrouw ! smeekte Fien weer...

— Gij moet nu zwijgen ! zei van Dillen. Mannen, als zij zich niet stil houdt, zorgt dan ook, dat het roepen haar onmogelijk is. Gij rijdt dus naar Nieuwpoort en komt dan naar Duinenburg !

De twee groepen gingen uiteen. En in 't donker lag daar het landgoed, met zijn doode bij het goud...

Maar de twee groepen gingen buiten het park van elkaar.

Agneta zat weer voor jonker van Dillen. Een wijle zwegen beiden. Dan vroeg de jonkvrouw, met aarzeling in de stem :

— Is van Rooze gevangen ?

— Ja, antwoordde Wouter. Maar niet, als vriend der Spanjaarden, doch als misdadiger. Maar wacht, tot de waarheid bekend wordt. Ik wil nu van uw toestand niet gebruik maken, om over jonker van Rooze uit te weiden... Ik heb het bovendien genoeg te vergeefs gedaan !

— Ik heb u onrechtvaardig beoordeeld.

— Maar hoe weet ge dat, jonkvrouw !

— Ik gevoel het...

— Gevoel kan iemand op het dwaalspoor brengen. Maar nog eens, 't is beter dat we dit onderwerp vermijden... Jonker van Rooze zal voor het gerecht verschijnen...

— Voor den moord op Roza ?

— Ja... Al het volk zal dan oordeelen, wie oprecht en wie valsch geweest is. En ditmaal zal men geen getuigenissen verdonkeren, maar het volle licht doen schijnen !

— Dan heeft van Rooze mij schandelijk bedrogen...

— Voor de derde maal, jonkvrouw, wij kunnen die kwestie thans niet behandelen.

Agneta gevoelde zich weer de verslagene. Maar in haar toestand, vond ze het een heerlijke gedachte, dat Livina toch om haar had gezonden.

Had Wouter naar zijn hart geluisterd, hij zou zijn gemoed gelucht heb-

ben. Het verheugde hem, dat Agneta's vertrouwen in Pol van Rooze verdwenen was.

Maar hij dacht aan Jacqueline. Hij wilde immers haar winnen. Zij was altijd zacht tegen hem geweest. Agneta daarentegen had hem een moordenaar genoemd en onbarmhartig verstooten. Dat wilde en kon hij niet vergeten. Ruw verbrak ze toen den band.

Zoo zei van Dillen nu bij zich zelf, terwijl hij op den eenzamen weg reed.

Maar hij voelde hoe jonkvrouw van Ramsdijk afgemat tegen hem leunde, als zocht ze ruste bij hem. Oude herinneringen bestormden hem. Naar Agneta had hij zoo verlangd, toen hij in Engeland verbleef. Toen hadden ze beiden toch 't gevoel alsof ze voor elkander bestemd waren...

— Maar zij stootte me af... Zij geloofde van Rooze... ik mocht me zelfs niet verdedigen... Hem koos ze... mij behandelde ze als een hond, zei Wouter bij zich zelf... Ik wil Jacqueline winnen... En Isegrim hecht niet aan adel... hij geeft niet om zijn graventitel...

Wouter wilde niet onbeleefd zijn en bovendien, rees er toch medelijden op voor Agneta. Zij was een weeze... en nu had ze ook haar voegd verloren.

— Wij zullen spoedig op Duinenburg zijn, sprak van Dillen. Maar, 't is waar, door de misdaad heb ik mijn boodschap maar half gedaan. Ge moet weten, dat mijn familie op Duinenburg vertoeft. Er is veel gebeurd. De anti-Spaansche partij heeft Nieuwpoort en Loo veroverd. Isegrim en zijn bondgenooten, waartoe ik behoor, willen Vlaanderen van het vreemde juk verlossen, en 't weer zelfstandig maken, gelijk het vroeger was... Duinenburg is een onzer steunpunten. Ik moet u dit zeggen, alvorens ik er u binnen leid. Misschien geeft gij er de voorkeur aan bij kennissen te Nieuwpoort te gaan, die geheel buiten den strijd zijn...

— En Livina heeft me uitgenoodigd? vroeg Agneta.

— Ja, maar zij heeft den politieken toestand niet overwogen. Het is mijn plicht u daarop te wijzen. Mijn vader keurt mijn houding goed en mijn geweten is gerust, maar ik ben rebel tegen de huidige regeering. En als gij onze bescherming aanvaardt, zult gij ook geacht worden tot de oproerpartij te behooren.

— O, laat mij naar Livina gaan! smeekte Agneta. Wat let mij staatskunde?

— Nu, ge kunt voorloopig meegaan en dan alles kalm overleggen. Wilt gij dan morgen van verblijf veranderen, staat zulks u nog vrij.

— Livina heeft dus geen wrok tegen mij?

— Neen!

— Wat is zij goed en edel! Ik heb me toch onvriendelijk gedragen... maar ik werd bedrogen. Ik voel het... 't is of een blinddoek van voor mijn oogen gevallen is.

— Wij keeren weer terug op het onderwerp, dat we nu niet kunnen bespreken...

— Halt! klonk het...

't Was een patroelje van Isegrim, die de ruiters dit bevel toeriep.

— Jonker van Dillen! riep Wouter.

De aanvoerder der bende kwam nader en zei:

— O, ja, ik herken u... Goeden avond, jonker...

— We begeven ons naar Duinenburg.

— De weg is voor u natuurlijk vrij. Maar we hebben hier een gevangene.

— Ja, en ik dank den Hemel, dat ik jonker van Dillen ontmoet, zei de aangehoudene.

— Adelbert van Loo... gij! sprak Wouter verrast.

— Ik ben het zelf...

— En wat voert u hier?

— Ik was op reis naar uw ouders... Ik wilde nieuws over de gebeurtenissen. Deze mannen hebben mij aangehouden, doch hoffelijk behandeld.

— Mijn ouders zijn niet te Nieuwpoort, maar op Duinenburg, hernam Wouter. Een oogenblik, Adelbert.

Van Dillen had een kort onderhoud met den overste der patroelje. En deze zei :

— Jonker, indien gij u verantwoordelijk stelt voor den zoon van Winoxbergens schout, is het mij wel. Dan laat ik hem aan u over. Maar natuurlijk dien ik verslag te geven te Nieuwpoort.

— Zeker, zeker! En Isegrim zal mijn inneming volkomen goed keuren.

— O, indien ik daaraan twijfelde, zou ik weigeren u den gevangene over te geven. Jonker van Loo zat te paard. Hij kan dus zijn dier weer bestijgen.

Eenige oogenblikken later reed Adelbert aan de zijde van Wouter.

— Dank u voor uw bijstand, zei hij. En Livina is zeker ook op Duinenburg.

— Ja... Hier begeleid ik jonkvrouw van Ramsdijk... Er is een misdaad gebeurd.

En in korte woorden deelde van Dillen den moord op Agneta's oom mee.

— Jonkvrouw, ik betuig u mijn innige deelneming, zei Adelbert van Loo. En de dienaar van Pol van Rooze is de ellendeling, die dit gruwelstuk pleegde!

— Hij zal er verantwoording van doen, hernam Wouter. Maar, Adelbert, hoe komt ge hier? Ik begroet u natuurlijk met vriendschap, want ik weet, hoe gij een der weinigen waart die in droevige dagen, onze familie trouw bleef.

— Vooreerst, omdat ik in uw volkomen onschuld geloofde en dan, gesteld nog, dat gij plichtig waart, zou ik daarvoor uw ouders mijden of Livina?

— Er zijn er niet veel, die zoo geoordeeld hebben... En gij waart nu op reis naar 't onzent... Gij hebt wellicht gehoord, welke gebeurtenissen hier een geheel anderen toestand schiepen.

— Natuurlijk is het nieuws tot Winoxbergen doorgedrongen.

— En toch hebt ge u hier gewaagd?

— Ik wilde meer nieuws weten... en dan dreef mijn hart mij ook naar Livina. Waarom liet u te verbergen?

— Gij zijt nu de gevangene van een der bondgenooten van Isegrim. Hoe beoordeelt gij mijn optreden?

— Ik heb slechts vage geruchten vernomen. Maar ik leidde er uit af, dat Isegrim een strijd ontketend heeft, om de Spanjaarden uit Vlaanderen te verdrijven.

— Juist! Ik had er eerst weinig vertrouwen in het goed gelukken der onderneming, maar ik denk thans anders.

— Wel, ik moet u zeggen, dat het nieuws mij zeer sympathiek toeklonk.

— Dat verheugt me.

— We zijn zoo gewoon aan de bezetting, dat we onze ketens schier niet voelden. Maar als de opstand losbreekt, denken jongeren na.

— Ook ouderen steunen ons !

— Te beter ! Mijn vader voer echter hevig over Isegrim uit. Ik ben heimelijk weggereisd of tenminste heb ik mijn ware bestemming verdoken, want anders had ik thuis een heftig tooneel beleefd.

— Sluit gij u bij ons aan ?

— Wouter, ge zult het billijk vinden, dat ik eerst wat meer van alles op de hoogte zij. Nog eens, het beginsel lokt me sterk, maar ik wensch meer te weten, vooral in verband met den godsdienst.

— Isegrim is katholiek en te Nieuwpoort werd de geestelijkheid natuurlijk geeerbiedigd. Wij voeren geen godsdienstigen, maar een politieken strijd. Kan een vrij Katholiek Vlaanderen niet bestaan, gelijk het voorheen was ?

— Het zou heerlijk zijn !

— Welnu, wij zullen straks eens rustig spreken. Ik heb mijn vader overtuigd...

— Is 't waar ?

— Ja. En ik hoop het ook u te doen.

Wouter vertelde nu, hoe de verovering van Nieuwpoort gebeurd was.

— En is Pol van Rooze gedood, zooals men te Winoxbergen vertelt ? vroeg Adelbert.

— Jonker van Rooze leeft, doch is in een cel opgesloten, echter niet als politiek gevangene, maar als misdadiger...

— Komt hij voor 't gerecht ?

— Ja...

— Ha, dan kan ik nog een getuige aanwijzen, zekeren Dolf, die in zijn dienst is geweest en hem zelf beticht, die kerel bevindt zich te Winoxbergen. Ik ken nu zijn verblijf, na hem eens gezien te hebben in een boot op de kreek.

Agneta hoorde dit alles en sidderde... In wien had zij dan vertrouwen gesteld, met wien zich verloofd ? Zoo vroeg ze zich angstig af. Ze was nu dankbaar, onder de hoede van Wouter te zijn.

— We zijn aan Duinenburg, zei jonker van Dillen.

Een schildwacht aan de brug hief zijn lantaarn op. Wouter zei het wachtwoord. De krijgsman herkende den bevelhebber en riep een knecht.

Wouter hielp Agneta afstijgen. Ook Adelbert sprong uit het zadel.

— We zullen samen naar onze kamers gaan, zei van Dillen.

Hij bood jonkvrouw van Ramsdijk zijn arm aan. Ze gingen door gangen en langs trappen. Wouter opende een deur...

— Agneta ! klonk het.

Verheugd snelde Livina haar vriendin tegemoet. Ze kuste haar en zei :

— Hoe goed, dat ge gekomen zijt ! Maar waarom begint ge nu te weenen ?

— Jonkvrouw van Ramsdijk is zeer overspannen, sprak Wouter... Er is een misdaad gebeurd...

— Een misdaad ? herhaalde de voormalige schout.

— Baron van Ramsdijk is gedood, maar niet door mannen van Isegrim...

Het is een brutale moord, gepleegd door van Rooze's knecht, om den baron te berooven.

Dit nieuws maakte een geweldigen indruk. Livina geleidde Agneta naar een rustbank.

— Wat ben ik blij, dat we u hier hebben, sprak ze op hartelijken toon.

— En gij, die zoo veel reden had, om boos op mij te zijn, stamelde jonkvrouw van Ramsdijk.

— Ik? Wel neen! Ge werdt misleid...

Mevrouw van Dillen had Agneta eerst wat stuursch gezien... Ze dacht aan haar houding jegens Wouter. Maar het medelijden overwon. En de goede moeder kwam nu ook het meisje troosten.

— Er is nog een bezoeker, fluisterde Wouter zijn zuster toe. Kijk, daar bij de deur... Een goede kennis van u... maar die zich bescheiden op een afstand houdt.

Een glans verscheen op Livina's gelaat, een schittering in haar oogen.

— En Adelbert wordt een der onzen, vervolgte Wouter. Uw wensch zal vervuld worden...

Livina rees op en begroette jonker van Loo.

— Ik ben hier als gevangene, zei Adelbert.

Het meisje schrok toch even, de jonge man bemerkte het en 't deed hem genoegen.

— 't Is wel waar, vervolgte hij, dat ik vrijwillig in het net geloopt ben. Ik wilde eerst en vooral weten, of gij veilig waart. En dan was ik toch ook zeer nieuwsgierig naar den aard der gebeurtenissen. Ik ben overtuigd, dat ik na een gesprek met Wouter weer op vrije voeten kom en ook een bondgenoot ben van Isegrim.

— O, kon het waar zijn! wenschte Livina, die nu minder aan politieke drijfveeren toegaf, dan aan deze van het hart.

Maar toch vroeg ze:

— Wat zal uw vader daarvan zeggen?

— Niet veel goeds... Er is in den laatsten tijd veel gebeurd. Weet ge 't nog, dat ik u uitnodigde tot een bezoek aan de Moeren.

— O, ja, heel goed.

Gaarne wilde ik u die nieuwe landstreek laten zien, maar natuurlijk was er ook wat eigenbelang bij. Ge zult me wel begrijpen. Sedert werd in de Moeren een jonkvrouw aangehouden.

— Jacqueline! Zij is hier op Duinenburg. Een half uur geleden zat ze nog met mij te kouten. Ze is zacht als een Engel! En zeer vroom daarbij; haar heeft men als heks durven behandelen!

— En 't was mijn vader, die haar aanhield. Ook Bruno Rijkaart werd beschuldigd met haar in betrekking te staan, een brave, eenvoudige jongen uit de Moeren. Ik vermoed, dat hij nu ook dicht bij Isegrim is.

— Inderdaad, hij strijdt met ons mee! bevestigde Wouter.

— Na zijn bevrijding te Hondschoote verwachtte ik zulks, temeer daar hij altijd zeer gebeten was op de Spanjaarden, hernam Adelbert. Bruno werd ook door mijn vader verhoord. Ik protesteerde daartegen en dat bracht reeds eenige verwijdering tusschen ons. Ik behoud de meeste liefde en den grootsten eerbied voor mijn vader, maar wil toch in alles mijn geweten volgen. Er valt nu te kiezen. Men heeft reeds bij mij aangedrongen in dienst van het Spaansch

leger te treden, maar het is waar, dat wij dan onzen eigen verdrukker steunen. Als ik strijd, zal het niet voor den bezetter van Vlaanderen zijn.

— Adelbert wij moeten eens ernstig dit alles bespreken. Livina, houdt gij u nu met Agneta bezig. Voor u heb ik haar hier geleid, zei Wouter.

— Alleen voor mij? vroeg de zuster.

— Ja, alleen voor u! Ik zal mij op een afstand houden. Ik heb het u gezegd.

— O, heel goed, hernam Livina op schalkschen toon. Maar vertel mij, wat is er nu eigenlijk met baron van Ramsdijk gebeurd?

— Hij werd vermoord!

— Hoe gruwelijk!

Wouter deelde eenige bijzonderheden van de misdaad mee en zei dan:

— De knecht heeft zich in de plaats van den meester willen stellen.

— Wat bedoelt ge daarmee?

— Wel, het was van Rooze met heel die verloving maar om van Ramsdijks en Agneta's fortuin te doen. Hij zal dat voor zijn dienaar niet verborgen hebben en zoo heeft de eene schelm bij den anderen de begeerte naar goud opgewekt. De knecht had vriendschap met de meid gesloten, om zijn slag te slaan en bijna was het gelukt.

— Wie zou dat ooit van Fien gedacht hebben, zei Livina. En dan heeft Agneta ook in groot gevaar verkeerd.

— Ja. Gij hebt haar door mij te zenden, wellicht het leven gered. Ga nu bij haar, ik moet met Adelbert spreken.

De twee jonkers begaven zich in een afzonderlijke kamer.

TE WINOXBERGEN.

Jan, de knecht van baron van Wimpele, was dus met zijn makkers naar Winoxbergen getrokken. De paarden werden op de hoeve gestald. En Jan sloop alleen het stadje in. Hij kende het tot in alle hoeken en gaten.

En spoedig bevond hij zich in de aangeduide herberg bij het kanaal. Er was veel volk. Men babbelde, dobbelde, dronk, rookte. Jan bestelde een beker bier en bleef bij de toonbank staan. De waard kende den heerenknecht niet.

— Ik zou Brak moeten spreken, fluisterde Jan.

— Mijnheer Brak wilt ge zeggen, zei de kastelein. Hij is een echte sinjeur.

— Nu ja, maar ik ga vertrouwelijk met hem om en onder elkaar maken we geen complimenten. Waar is hij?

— Op zijn kamertje... Hij houdt zich gaarne alleen... Nu hij is van beter soort dan velen, die hier komen. Mijnheer Brak is waarlijk een voornaam heer. Als gij hem moet spreken, en ge zijt een kennis van hem, zal ik u het kamertje wijzen...

— Ja, doe dat!

De waard leidde Jan in een donkere gang en toonde een nauw trapje.

— Daar de deur, waar het licht door de reten schijnt, zei hij.

— Ha, ik dank u.

Vrijmoedig opende Jan de deur en trad hij binnen. Brak schrok. Haastig rees hij op.

— Wat moet gij? vroeg hij nijdig.

De knecht van baron van Wimpele sloot de deur en zei :

— Goed volk... Een vriend van u...

— Toch onbekend...

— We dienen denzelfden meester, loog Jan, en dus zijn we geen vreemden voor elkaar.

— Welken meester?

— Jonker van Rooze natuurlijk.

— Maar die is gevangen.

— Geweest...

— Is hij weer vrij? riep Brak verheugd uit.

— Ja...

— Hoe dan?

— Wel, hij werd bevrijd door Spanjaarden. Ze hadden hem op een kasteeltje buiten Nieuwpoort gevangen gezet. En Spanjaarden uit Veurne haalden hem daar.

— Dus is Isegrim weer verslagen?

— Dat niet! Hij is meester te Nieuwpoort. Hij heeft ook een post op den toren van Stuivenkenskerke. En nu heb ik een boodschap voor u. Gij kent natuurlijk heel goed zekere Bianca.

Brak keek den bezoeker weer verrast aan.

— Bianca, vervolgde deze, speelt een gemeene rol.

— Is 't waar! krèet Brak.

— Zij wil u overleveren aan den vijand, die u zal dwingen tegen van Rooze te getuigen. En nu komt ze herwaarts daarvoor. Ze kent hier mannen, die u buiten de stad moeten lokken. En eens zoover, zult ge overvallen worden. Wij hebben dat uitgevischt.

— Goed dat ik het weet!

— Luister verder! Bianca komt alleen naar Winoxbergen. Ze zal hier minstens een dag noodig hebben, om haar helpers te huren. Daarvoor heeft ze zekeren Dolf van doen!

— Ha, die schoft!

— Als gij mij vergezelt, kunt ge haar zelf verrassen. Ik heb een goeden voorsprong op haar en we zullen haar zeker ontmoeten. 't Zou voor ons van groot belang zijn haar eerst uit te hooren. Jonker van Rooze dringt daarop sterk aan. Daar Bianca gemeene zaak maakt met Isegrim, zal ze veel weten. En dat moet ze ons opbiechten, dan maakt jonker van Rooze het over aan den gouverneur van Veurne. Gij zult natuurlijk meer invloed hebben op Bianca dan ik en daarom kom ik uw hulp inroepen.

Brak luisterde aandachtig toe en viel in den strik.

— Ja, ik ga mee! riep hij uit. We moeten die leelijke heks verrassen.

— Weet ge een plaats om haar te brengen? Eens dat we haar uitgehoord hebben, doen we met haar wat we willen.

Jan, die nog geen drank te baat had genomen, om zijn doel te bereiken, toonde zich steeds meer den bondgenoot. Brak dacht even na.

— Jawel, zei hij, ik weet zoo'n plaats, een verlaten hutje... Ha, dat ik de slet toch in mijn macht krijgen kon!

— Dat zal gebeuren !

— Ze heeft me te Veune in den steek gelaten, om een vagebond, dien Dolf, te volgen en me nu zoo loensch aan de galg willen brengen, ik zal het haar inpeperen ! Wanneer moeten we vertrekken ?

— Dadelijk... Ze kan nu op een uur van de stad zijn. Laat ons een kan wijn drinken op het goed gelukken der onderneming. En ik heb dorst ook. Ik betaal; jonker van Rooze heeft me van reisgeld voorzien. De baas stelt er prijs op, dat gij vrij blijft.

— Natuurlijk, want moesten ze mij op hun pijnbank doen klappen...

— Dan zouden er ook voor hem leelijke dingen aan het licht komen, dat weet ik wel... viel Jan in. We moeten voor elkaar geen geheimen hebben.

— Dus gij dient den jonker ?

— Al lang, maar ik moest vooral te Brugge voor hem werken. Wilt gij den wijn bestellen. We mogen niet te lang talmen.

Brak ging even heen en keerde met den waard terug. Deze vulde de bekers, en prees den drank. Beide mannen ledigden hun kroes. Jan vulde die van Brak opnieuw. Zelf schonk hij weinig in. Dit herhaalde hij dan nog.

Brak dronk gulzig. Toen de kan ledig was, vroeg hij :

— Gaan we nu ?

— Ja, ik ben gereed.

— Maar hoe zullen we uit de stad geraken ? Ze zijn aan de poort zeer streng door de grap van Isegrim.

— O, niets gemakkelijker. Er is een doorgang bij de vest. De werken zijn slecht onderhouden, antwoordde Jan, die immers zijn voormalige woonplaats op zijn duimpje kende. Volg mij maar ! hernam hij.

Brak was al te ijl in 't hoofd, om zich te verbazen over dit antwoord van een man, die beweerde, dat hij meestal te Brugge had verbleven.

Gedwee ging hij met van Wimpele's knecht mee.

— Binnen de stad, moet ge niet spreken, vermaande Jan. Ge weet nooit, wie ons beloert.

Spoedig kwamen ze aan een punt der wallen, waar neergestort puin de gracht vulde, zoodat men over de steenen naar den overkant gaan kon. Veilig geraakten ze buiten de stad.

— Zullen we niet te laat zijn ? vroeg Brak.

— Neen, neen... Bianca kan de poort nog niet bereikt hebben.

— Dus we vangen haar zeker !

— Heb geen vrees ! ik berekende mijn tijd goed. We vertrokken samen. Maar zij had een geleide tot halverwege.

— Van Isegrims mannen ?

— Ja, doch die durfden zich niet te ver wagen. Bianca reisde dan alleen voort. Ik stak ze voorbij. O, ik had ze gemakkelijk kunnen overvallen, maar we moeten inlichtingen hebben. Mij zou ze die niet meedeelen, doch als ze u ziet, schrikt ze zich dood. Van Rooze wist, dat gij u hier te Winoxbergen bevond. Daarom bedacht hij het plan, uw hulp in te roepen.

— Ja, de baas kent mijn waarde... Hij weet, dat ik slim ben, en me niet gauw laat bedotten, blufte Brak.

— Wacht maar, dacht Jan.

Hij liet Brak snoeven en leidde hem intusschen mee. Hij bereikte de hoeve, waar zijn helpers waren...

— Vriend, zei hij tot zijn gezelschap, nu zijn we ver genoeg. Hier achter deze boomen kunnen we Bianca afwachten. Ze moet hier binnen een kwartier zijn.

— Maar 't is vlak bij een hofstede. Als die lieden haar helpen !

— De menschen slapen en bovendien zouden ze ons wel een handje toesteken, wanneer we zeiden, dat we een spionne van Isegrim vast grijpen.

— Dat is waar !

— Ze moet ons niet zien afkomen... We dienen haar te verrassen. Als ze gevaar ziet, kan ze terug keeren en vluchten. En ge weet nooit, hoe iemand dan nog ontsnapt.

— Gij hebt weer gelijk...

— Kom achter dezen boom... Weet ge wat, ik zal even kijken of de hoevebewoners in de rust zijn. Houd goed den weg in 't oog !

— Wees gerust !

Jan liep vlug naar de woning waarbinnen zijn helpers zaten. Hij tikte op een luik. 't Was een afgesproken teeken. De mannen traden buiten.

— Geen gerucht, fluisterde Jan. Ik heb hem. Volg me. We vallen allen samen op hem aan. Het is nu maar een kinderspel meer.

Brak staarde intusschen naar den weg en in woesten haat dacht hij aan zijn vroegere geliefde. Als een beest lag hij op den loer...

Plots werd hij vastgegrepen en gebonden. Van schrik kon hij eerst geen woord uitbrengen, en, toen hij daarna roepen wilde, had men hem al een prop in den mond geduwd. Men bracht de paarden voor.

— Bind hem stevig voor u ! hoorde hij Jan tot een der mannen zeggen. En dan in volle vaart naar Nieuwpoort.

Toen begreep de schelm, dat hij bedrogen was...

NAAR DEN KELDER VAN 'T ZWARTE KRUIS.

Van Rooze hoorde de deur opengaan. Schuw keek hij op. Julietta, de Spaansche trad binnen, gevolgd door Isegrim en eenige wapenknechten, die een gevangene meevoerden. En met schrik herkende de jonker zijn dienaar Brak.

— Hier is nog een getuige, zei Isegrim. Ge ziet, dat we uw rechtszaak goed voorbereiden.

— O, ge kunt nu wel ieder tegen mij doen optreden, sprak van Rooze.

— Gij kent dezen persoon niet ?

— Jawel... Hij heeft voor mij boodschappen gedaan, maar wat hij nog uitvoerde, is buiten mijn verantwoordelijkheid.

— Dat zullen we nader onderzoeken, en wel op staanden voet. Uw knecht Brak werd te Nieuwpoort reeds ondervraagd... 't Is nu avond en we kunnen ons gevoeglijk op reis begeven.

— Een bezoek aan den kelder van 't zwarte Kruis, voegde Julietta er bij, en spottend keek ze van Rooze aan.

Pol sidderde.

— Ik heb nog nieuws voor u, hernam Isegrim. Uw andere knecht, Karel, zit gevangen voor moord op baron van Ramsdijk.

— Moord op baron van Ramsdijk ! riep Pol, nu waarlijk met gemeenden afkeer uit. Heeft de schurk dat durven doen !

A. HANS

De Heks van Nieuwpoort

Uitgaaf B. H. HANS, Contich.